

have gjort dette Overflag, og altsaa sagt; at, efter som Stillingen nu for Tiden er, vil der, naar Fleertallets Forslag bliver vedtaget, rimeligvis komme et Overskud af 17,200 Rd. Det er vistnok altid usikkert, hvorledes et Theaters Indtægter ville blive, og de kunne pludselig gaae meget langt tilbage, ligesom de til en anden Tid kunne gaae op, men ved Siden deraf maa det dog mærkes, at den høitærede Minister ogsaa selv havde en Bølelse af, at det rimeligvis vilde gaae fremad, thi han sagde, at han maatte see at arbejde hen til at faae en Reservecfond paa 50—60,000 Rd. Ja, det er jo muligt, at han anseer det for at være nødvendigt; men der er for Stats-theatret, saalænge det bestaaer som saadant, en langt bedre Reservecfond, nemlig Statskassen, og ville vi virkelig sikkre den imod Gæstkrav, kunne vi ikke gjøre det paa bedre Maade end ved at give Theatret over i privat Entreprise. Men den høitærede Minister vil altsaa have en saadan særlig Reservecfond for derved at blive uafhængig af ethvert Tilskud af Statskassen. Han udtalte, at naar de 50,000 Rd. bleve bevilgede for 5 Aar, skulde der være et moralsk Baand paa Regjeringen og Rigsdagen, saa at man ikke mere skulde nedsætte dette Tilskud, selv om det viste sig, at det var muligt. Jeg troer nu, at vi have saa mange særlige Fonds, at vi ikke skulde ved Statsmidler danne flere af dem, og allerminst, maa vi paa en Tid som denne, da vi have saamegen Brug for vore Penge, blive ved at forøge disse særlige Fonds, som vi netop paa andre Punkter søge at forminde til Fordeel for den almindelige Statskasse. Have vi først dannet en saadan Fond, ville vi langtfra have en saadan Naadighed over dette Institut, som vi for Tiden have. Der er fra flere Sider blevet udtalt Omme om, at man havde en finansiel Absigt over, hvorledes Stillingen virkelig vilde være efter Fleertallets Forslag. Jeg har opgjort det, og det falder omtrent sam en med det, som den høitærede Minister ogsaa har opgjort. Naar man nemlig gaaer ud fra Forholdene i det Hele, som de vare i det sidste Aar, som det, der ligger os nærmest og altsaa er meest tilsvarende til de nuværende Forhold, vil det vise sig, at man

efter Fleertallets Forslag vil faae et Overskud af 18,400 Rd. Det er altsaa med andre Ord, at, hvis vi binde os nu for 5 Aar, ville vi i Lovet af dem aarlig forøge Theatrets Beholdning med 18,400 Rd., forudsat at Forestillingsindtægterne blive ligesaa store, som i det sidste Aar. Det kan naturligvis blive mindre, men det kan ogsaa blive høtere, det berøver paa Forhold, som vi ikke nu kunne domme om uden efter Sandsynlighed. Men netop denne usikre Stilling synes mig gjør, at man maa ønske, at Forholdet bliver bevaret som hidtil, saaledes at vi hvert Aar kunne bestemme vort Tilskud, efter som Stillingen er. Man siger, at derved kommer Theatret aldrig til No. Jeg veed virkelig ikke, at Theatret er blevet forstyrret ved vore Forhandlinger her, Theatrets kunstneriske Forestillinger ere jo gaaede deres Gang vistnok, ganske som de vilde være gaaede, selv om det havde haft et sikkert Tilskud for 5 Aar. Vi have seet, at der engang har været Uro ved Theatret, at flere af de bedste Skuespillere have forladt Theatret, men det var ikke Rigsdagens Skyld, det var Administrationens. Jeg troer ikke, man kan paavise noget Exempel paa, at Rigsdagen har haft en saadan Indflydelse paa Theatrets Forhold, som Administrationen har vist, at den har haft, og saalænge man ikke kan det, troer jeg ikke, man her skal tale om, at Theatret bliver omtumlet ved Forhandlingerne paa Rigsdagen; det har tværtimod vist sig, at Theatret trods alle Forhandlinger har faaet den Understøttelse, som det har behovet, ja endogsaa, at det har kunnet lægge en Reservecfond op paa 30—50,000 Rd. Endnu skal jeg dog blot tillade mig et Ord til det ærede Medlem for Lyngby (C. B. Rimestad), som atter idag fremhævede, at Theatret var et nationalt Stykkningsmiddel, som vi, netop fordi vi vare et lille Folk, paa ingen Maade maatte forsømme, at det var et af de bedste Bæm imod de Sjender, der kunne true os. Det er atter en Misforstaaelse af et Stats-theaters Betydning. Der er vistnok Ingen, der kan være i Tvivl om, at, selv om Stats-theatret bliver nedlagt, vil der endda blive et meget stort Privattheater i Kjøbenhavn paa det kongelige Theaters Plads; der skal nok, naar det skeer, findes Mænd,